

Susse havde faaet et Udtryk, som om hendes Tanker var paa Jagt efter en flygtende Erindring. Men hun rystede energisk paa Hovedet.

„Næ — dersom det var ham, hvorfor skulde han saa ikke sige det? Hvorfor skulde han skjule det?“

Frøken Mohn saae fast paa hende.

„Han kunde maaske have sine Grunde.“

„Ja, hvad skulde det være? Det er jo da ingen Skam at redde et Menneskeliv. — Men det er nu ikke ham. Det kan jeg da ikke tro.“

Det lød saa tilforladeligt, at Frøken Mohn uvilkaarlig klappede hendes Arm.

„Ja ja. Det er jo egentlig ogsaa ligegyldigt, hvem Personen er. Han var dog kun et Redskab i en højeres Haand.“

„Ja,“ sagde Frøken Susse og kiggede op paa hende med et undersøgende og forlegent Blik.

I det samme hørtes Overlægens Stemme ude paa Gangen. Døren gik op og hans Hoved kom tilsyne.

„Der er vel ikke noget her?“ spurgte han Frøken Mohn. „Ja, saa kommer jeg igen imorgen.“

Professor Mundt var en meget optaget Mand. Foruden sin Hospitalstjeneste havde han en udstrakt Privatpraksis at varetage. Han var Fætter til den bekendte høje og smukke Slotspræst, hvem han ogsaa lignede baade i Skikkelse og værdig Elegance. Han havde som Præsten sit Klientel i Byens rigeste Huse, hvor han var en læg Skriftefar for Familjens nervøse Damer. Snart sad han som en Trøster ved en melankolsk Etatsraadindes Lænestol; snart foretog han med Delikatesse en Undersøgelse paa en overfed og hysterisk Grossererfrue; snart sad han ved en Dødsseng og trykkede deltagende de Efterlevende i Haanden efter de bedste gejstlige Mønstre. Og ligesom sin Fætter Slotspræsten afsluttede han i Reglen sin lange og indbringende Arbejdsdag med at køre til et Middagsselskab, eller han viste sig i et af Teatrene sammen med sin smukke Frue, hvem han hvert Aar overdryssede tættere med Diamanter.

I Øjeblikket befandt han sig paa en forsinket Stuegang gen-